

SMYSLY

Gregor Hildebrandt, Václav Jirásek, Jana Kasalová, Petr Nikl, Jan Švankmajer, Ján Šicko, Vladimír Véla, Ahmet Yiğider

Kurátor a autor projektu: Tomáš Zapletal Cermak

Autoři textů: prof. Miroslav Petříček, prof. Mark Gisbourne

Organizátor: galerie Cermak Eisenkraft_, cermakeisenkraft.com

Místo: galerie Cermak Eisenkraft_, Národní 9 (2. patro Topičova domu), Praha 1

Otevírací doba: po–pá 11:00–18:00 (červenec, srpen a víkendy po předchozí telefonické domluvě)

Termín: od 19. června do 12. září 2024

Vernisáž: 18. června 2024 v 18:30 h.

Galerie Cermak Eisenkraft_ představuje ve 2. patře Topičova domu na Národní 9 výstavu nazvanou *Smysly* – Gregor Hildebrandt, Václav Jirásek, Jana Kasalová, Petr Nikl, Jan Švankmajer, Ján Šicko, Vladimír Véla, Ahmet Yiğider.

Projekt pod kurátorským vedením Tomáše Zapletala Cermaka nabídne divákům práce českých i zahraničních, mladých i zavedených umělců, kteří se vyjadřují skrze různá média a jejichž tvorba překračuje hranice jednotlivých oborů a disciplín.

Záměrem výstavy je probudit náš „šestý“ smysl. Různorodá díla, od soch, objektů, kreseb, maleb, po videa a interaktivní instalace vytvořené přímo pro prostory galerie Cermak Eisenkraft_, oslovují každé svým jazykem všech pět lidských smyslů. Malby uchvacují zrak, sochy volají po doteku, rytmus bicího automatu rozproudí energii... Bariéra mezi uměním a divákem padá. Skrz zkoumání a osobní prožitek vstupuje návštěvník s umělcem do dialogu, čímž se dílo stává proměňujícím se dynamickým organismem a získává nový život. Návštěvník tak není pouhým pasivním pozorovatelem, ale aktivním spoluvůrcem celé expozice.

Výstava je pozváním na podnětnou a hravou sensorickou cestu, která vede až za hranici viditelného a hmatatelného, blíže k sobě samému, a probouzí tak „šestý“ smysl intuice a vnímání světa, ve kterém žijeme. Naše smysly už nikdy nebudou samozřejmostí.

Vstup do galerie Cermak Eisenkraft_ je po celou dobu výstavy zdarma.

Fotografie v tiskové kvalitě na vyžádání na office@cermakeisenkraft.com

Klíčová slova: výstava, galerie Cermak Eisenkraft_, Praha, červen, září, současné umění, malba, socha, objekt, instalace, smysly, hmat, sluch, zraku, čich, chuť, intuice, interakce

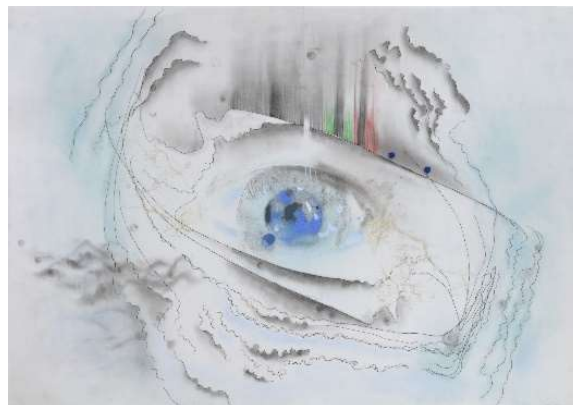
Gregor Hildebrandt (* 1974, Bad Homburg vor der Höhe) je německý současný umělec. Od roku 1998 žije a pracuje v Berlíně. V letech 1995–1999 studoval na Kunsthochschule Mainz při Johannes Gutenberg University Mainz u Friedemanna Hahna, poté v letech 1999–2002 na Universität der Künste Berlin ve třídě Dietera Hackera. V roce 2003 získal stipendium v Německém studijním centru v Benátkách. V roce 2004 byl nominován na uměleckou cenu GASAG, v letech 2005–2006 získal postgraduální stipendium Německé akademické výměnné služby (DAAD) ve Vídni, od roku 2015 je profesorem malby a grafiky na Akademii výtvarných umění v Mnichově. Hildebrandtovými materiály jsou analogové nosiče, jako jsou audio a video pásky včetně jejich pouzder a gramofonové desky. Z těchto materiálů vytváří koláže, nástěnné malby, fotografická díla a instalace. Hildebrandt začal uvažovat o zapojení zvuku do tvorby během studia na Univerzitě umění v Berlíně. V roce 2000 rozvinul svá charakteristická plátna pokrytá magnetickou páskou, která postupně nabyla architektonických rozměrů. Rozměrná instalace *Hirnholzparkett* (2015), vystavená v lipské G2 Kunsthalle v roce 2021, obsahovala 35 tisíc audiokazetových pásek na cívkách o velikosti gramofonových desek, navrstvených na podlaze a zalitých epoxidovou pryskyřicí. Magnetofonová páska plní v autorově tvorbě důležitou funkci uměleckého média a umožňuje mu přidat svým obrazům další „neviditelný“ rozměr. Tato hra s vnímáním je podstatným rysem jeho tvorby; obraz se dotváří v mysli diváka. Jeho díla jsou zastoupena v mnoha soukromých a veřejných sbírkách (Musée National d'Art Moderne Centre Pompidou, Paříž, Sammlung zeitgenössischer Kunst des Bundes, Německo, Sammlung Philara, Düsseldorf, Fundación Hortensia Herrero, Valencie a další).



Václav Jirásek (* 1965, Karviná) je český fotograf. Absolvoval obor užitá grafika na Střední uměleckoprůmyslové škole v Brně (1980–1984) u Dalibora Chatrného a obor malba na pražské Akademii výtvarných umění (1984–1990) v ateliér Jiřího Načeradského. Ve fotografii je autodidakt. V letech 1989–1993 byl zakládajícím členem umělecké skupiny Bratrstvo, svérázně zpracovávající odkaz evropského romantismu, středověkého umění, totalitní propagandy a ikonografie britské populární hudby osmdesátých let. Používal výhradně velkoformátové fotoaparáty a následný přímý kontakt negativu s barytovým fotografickým papírem. Ve volné tvorbě pracuje Václav Jirásek převážně s fotografií bez tematického vymezení. Společným jmenovatelem jeho prací je zájem o mystérium, masku, ironii, nový dokument, dekadenci a recyklaci umění. Mezi nejvýznamnější projekty patří dokumentace kostnice v Kutné Hoře *Memento mori* (1995, společně s Ivanem Pinkavou a Robertem V. Novákem), dokumentace sledující pád českého a moravského těžkého průmyslu *Industria* (2006), v němž navázal na svůj starší soubor *Wannieck factory – rozloučení s průmyslovým věkem* (1994–1996), dále pak novější série *Kerberos*, *Auta*, *Domy* nebo *Spáči*, představené v roce 2015 na autorské výstavě Svět podle Irony Koola v Domě umění v Brně. Od roku 2003 se autor věnuje prozatím nedokončené dokumentaci mikulášského létání na Valašsku nebo „šmelcovním“ aktivitám Jedinečného Svatopěstiteckého Družstva v zámku Kuřivody, kde zachycuje proměny UPSYCHU 316a v prostoru a čase. Je držitelem několika ocenění a jeho díla jsou zastoupena v mnoha soukromých a veřejných sbírkách (Musée National d'Art Moderne Centre Pompidou, Paříž, Uměleckoprůmyslové muzeum, Praha, Moravská galerie, Brno).



Jana Kasalová (* 1974, Turnov) je česká vizuální umělkyně. Věnuje se kresbě, malbě, videoartu a fotografii. Žije a tvoří v Praze. Studovala v ateliéru malby Jiřího Načeradského na brněnské Fakultě výtvarných umění VUT. V roce 2000 získala státní španělské stipendium a stipendium Nadace Dagmar a Václava Havlových VIZE 97 a v roce 2010 absolvovala postgraduální studium výtvarných umění a arteterapie na Universidad Castilla-La Mancha v Cuenca a Universidad Complutense v Madridu. Tvorbu Jany Kasalové lze dle různých typů médií rozčlenit do tří širších kategorií: práce na papíře, práce na plátně a práce s využitím nových médií. Tyto formálně vymezené oblasti částečně reflektují i své vlastní tematické vymezení: první dvě formy umělkyně používá především pro zpracování obsahů týkajících se paměti v horizontu času a prostoru (mapy či krajiny v kartografické podobě) a lidské tělesnosti (práce vytvořené s využitím mateřského mléka). Fotografie a videa se pak z velké části zabývají dualitou člověka a zvířete, kultury a přírody. Na výstavě budou představeny kresby ze série *Terra Mirabilis* (2021–2023) a *Napojení* (2023), které vznikly kombinací medií a automatické kresby při meditaci a zkoumání prostoru, který autorka vidí při zavřených očích. Janu Kasalovou zajímá především paměť duše, která se nerodí, a tedy ani neumírá, stejně jako zkoumání třetího oka, které se autorce zobrazuje coby pařížská modř, barva přiřazená ve východních naukách k šesté čakře. V jejích kresbách se objevuje i fialová barva přiřazená k sedmé korunní čakře, nacházející se na vrcholu hlavy. Souvisí s duchovním spojením, jednotou a vyšším vědomím. Propojuje nás s duchovním světem a kosmickou energií. Autorka je zastoupena ve veřejných i soukromých sbírkách v Evropě a v USA, především však v Itálii a ve Španělsku.

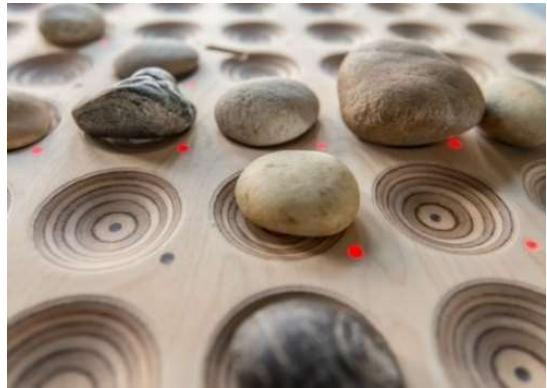


Petr Nikl (* 1960, Zlín) je český malíř, hudebník, fotograf a divadelník. Studoval na Akademii výtvarných umění v Praze v ateliéru prof. Arnošta Paderlíka a Jiřího Ptáčka. Byl členem již zaniklé umělecké skupiny

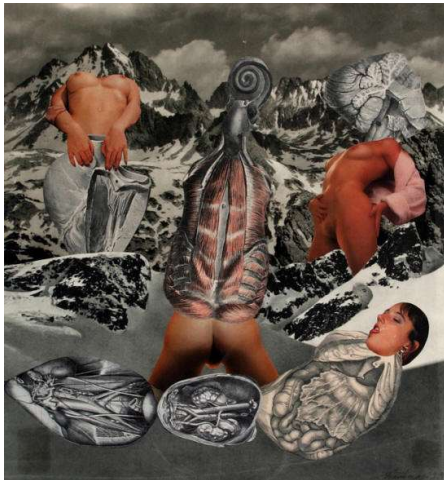


Tvrdohlaví. V roce 1995 obdržel Cenu Jindřicha Chalupického. Zpočátku se věnoval spíše malbě, grafice a kresbě. Je autorem umělecké koncepce hravých interaktivních výstav *Hnízda her* (Rudolfinum, 2000), *Krajina fantazie a hudby* (český pavilon na EXPO 2005 v japonském Aichi), *Orbis Pictus a Labyrint světa*. Společně s Jiřím Waldem a dalšími autory již několik let zprostředkovává nový pohled na uměleckou tvorbu současnosti u nás i v zahraničí. Sám tvrdí: „Chceme, aby se lidi zbavili předsudku, že umění je jakýmsi nesmyslným appendixem, který si vytváří výlučná sekta umělců sama pro sebe.“ Jeho vizí není vytvořit interaktivní muzeum, ale stále se rozvíjející ateliér, kde umění slouží jako univerzální jazyk vedoucí k naplnění požadavků kreativity, smyslového vnímání a spontaneity. Věnuje se výtvarným i divadelním performancím a vydal několik autorských knih pohádek. Za knihu *Záhádky* získal v roce 2008 ocenění Magnesia Litera v kategoriích Kniha roku a Kniha pro děti a mládež. Jeho tvorba zastoupena ve sbírce Národní galerie v Praze, GHMP, Moravské galerie v Brně a dalších veřejných i soukromých sbírkách.

Ján Šicko (* 1977) je slovenský vizuální umělec. Zkoumá různé rozměry vnímání reality a možnosti uvědomění si podstaty umění. Precizní zpracování obrazů obohacené o experimentální prvky vytváří v kombinaci s použitými motivy silný emoční náboj. Ján Šicko se věnuje výzkumu v oblasti vizuální komunikace a nových médií. Kromě profesionální práce v oblasti grafického designu a nových médií vede také MediaLab* na Vysoké škole výtvarných umění v Bratislavě – laboratoř zaměřenou na zkoumání liminárních poloh grafického designu. Jeho volná tvorba sahá od animace přes Vjing až po interaktivní instalace a počítačové hry. Je držitelem několika ocenění. V roce 2009 založil společnost DevKid. Je autorem na zakázku vytvořeného softwaru Dots, který generuje grafický výstup v reálném čase na základě různých parametrů. Vliv protichůdných sil ovlivňuje trajektorii bodů, které se navzájem přitahují, ale také odpuzují, snaží se o jednotný pohyb, ale dosahují své individuální polohy v prostoru. Působení sil je založeno na vstupech uživatele. Spolupracoval se Slovenskou národní galerií, Slovenským národním muzeem, Slovenským centrem designu, Slovenským národním divadlem a mnoha dalšími institucemi. Získal několik ocenění, včetně ceny Europe's Best in Multimedia: Europrix 2002 – Značka kvality.



Jan Švankmajer (*1934, Praha) je český filmový režisér, animátor, spisovatel, dramatik a výtvarník. Věnuje se kresbě a volné grafice, koláži, keramice, taktilním objektům a asamblážím. Je předním představitelem pozdního českého surrealismu a specificky vyhraněnou osobností české i světové výtvarné scény. Vystudoval Vyšší školu uměleckého průmyslu v Praze a pokračoval studiem na loutkářské katedře DAMU, obor režie a scénografie. Počátkem šedesátých let se zabýval informelem, který se později stal významnou součástí vizuální podoby jeho animovaných filmů. Na pole filmu vstoupil v 60. letech, v době české nové vlny, svůj první film *Poslední trik pana Schwarcewalldea a pana Edgara* vytvořil v roce 1964. Mezinárodní pozornost získal v roce 1983 přehlídkou svých filmů z 60. let na mezinárodním filmovém festivalu FIFA. V roce 1988 natočil svůj první dlouhometrážní film *Něco z Alenky*, který získal světový úspěch. Poté zrealizoval několik dlouhých filmů, nejnovějším snímkem je *Hmyz* (2018). Patřil mezi členy surrealistické skupiny v Československu. Jeho surrealistická tvorba je výrazně ovlivněna sny, dětstvím a obsesemi různého charakteru. Jeho touha dotýkat se materiálů jej přivedla ke smyslovému vnímání umění, především hmatu. Tato osobní fascinace se projevuje v jeho experimentech zkoumajících možnosti estetického vnímání umění hmatově a také se výrazně odráží v jeho taktilních, až fetišistických objektech. Výsledky experimentů prezentoval ve své knize *Hmat a imaginace*. Hmat podle Švankmajera funguje jako facilitátor komunikace mezi dílem a subjektem. Je držitelem mnoha mezinárodních ocenění, mimo jiné získal roku 2018 v Barceloně medaili Raymonda Roussela za celoživotní filmovou tvorbu. Tvorba Jana Švankmajera je zastoupena v Tate Modern v Londýně a v mnoha veřejných i soukromých sbírkách v České republice a zahraničí.



Vladimír Věla (* 1980, Turnov) je český malíř. Studoval na Pedagogické fakultě Západočeské univerzity v Plzni (1998–1999), Vyšší odborné škole při Střední uměleckoprůmyslové škole v Jablonci nad Nisou (1999–2000), Akademii výtvarných umění v Praze v Ateliéru klasické malby prof. Zdeňka Berana (2000–2003) a v Ateliéru Intermediální tvorby u prof. Milana Knížáka (2003–2006). Žije a pracuje střídavě v Praze a v Turnově. Je dvojnásobným finalistou ceny NG 333. Tvorba Vladimíra Vély je neoddělitelně spjatá s fantaskní krajinou Českého ráje a se vzpomínkami na prostředí rodného domu v Turnově, zaplněného banálními, leč záhadami oplývajícími předměty. Jeho první práce s motivem krajiny a přírodních elementů odráží sakrální tematiku a základní tvar se stává ústředním motivem. Jádrem jeho tvorby je práce s barvou. Vnitřní síla motivu je umocněná jednoduchou formou výrazu, monumentalitou detailů, které umělec skládá do nových významových pozic. Vladimír Věla se vymyká stylovému zařazení, zajímá jej proces zachycování podvědomých „pocitových hmot“ zkušenosti, k čemuž mu napomáhá vytříbená a osobitá malířská technika. Hledá harmonické souzvuky na recepčně-estetické rovině díla, jelikož věří, že vlastní znění obrazu by mělo rezonovat s jeho vyzněním u recipienta. Dílo Vladimíra Vély je zastoupeno v mnoha veřejných i soukromých sbírkách v České republice a zahraničí.



Ahmed Yiğider (*1984, Artvin) je turecký sochař a interdisciplinární umělec. Studoval na Katedře průmyslového inženýrství Yildizské technické univerzity a je absolventem Katedry designu fakulty architektury Istanbulské technické univerzity. Působí jako hostující pedagog na Fakultě architektury Bilgi University. Zároveň řídí kreativní procesy ve společnosti vyrábějící vůně k obohacení průmyslových spotřebních výrobků a potravinářských příchutí. Vůně jsou v Yiğiderově každodenním životě nezbytností.



Je autorem interdisciplinárních projektů *Sent of Baksı* (2016–2018, Baksı Museum) a *Intellect* (2021, Galerie výtvarného umění, Moskva). Ve své umělecké tvorbě se zajímá o „živé organismy“ v přírodě. Jeho preferovaným sochařským materiálem jsou aromatické dřeviny, s nimiž dokáže navázat pevné smyslové spojení. Na druhé straně se zaměřuje na sociální chování některých biologických druhů, pracuje na experimentech s využitím technik

molekulární analýzy. Mezi ateliérem a laboratoří je jeho výzvou posouvat hranice kreativity konceptuálního myšlení a formální svobody v rámci svých smyslových projektů a soch. Je zastoupen ve významných sbírkách po celém světě.

U příležitosti výstavy bude vydána publikace v česko-anglické jazykové mutaci s texty filozofa prof. Miroslava Petříčka, historika umění prof. Marka Gisbourn a rozhovorem galeristy, kurátora a autora projektu Tomáše Zapletala Cermaka s představenými umělci.

Prof. Miroslav Petříček (* 1951, Praha) je český filozof, estetik a překladatel, profesor na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy. Zaměřuje se na filozofii umění, přesahy mezi filozofií, filmem, literaturou a uměním a současnou (postmoderní) francouzskou filozofií. Po maturitě nemohl z kádrových důvodů studovat na vysoké škole. V letech 1971–1977 navštěvoval bytový seminář Jana Patočky. Po sametové revoluci roku 1990 obdržel titul magistra na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy. Doktorát získal v roce 1998 a habilitoval se o pět let později. V letech 1990–1992 pracoval v Archivu Jana Patočky Centra pro teoretická studia Filosofického ústavu Akademie věd České republiky a Univerzity Karlovy v Praze a externě přednášel na Filozofické fakultě UK. V letech 1992–1995 působil na Středoevropské univerzitě v Praze a zároveň začal přednášet na Akademii výtvarných umění. Od roku 2001 spolupracuje s Centrem audiovizuálních studií FAMU a roku 2007 byl jmenován profesorem pro obor filmové, televizní a fotografické umění a nová média – teorie filmové a multimediální tvorby. Během akademické dráhy se stal členem Vědecké rady UK i její Filozofické fakulty, dále pak členem Umělecké rady FAMU, DAMU a AMU, a Rady Filosofického ústavu. S galerií Cermak Eisenkraft_ úspěšně spolupracuje již několik let.

Mark Gisbourne (* 1948, Stratford-upon-Avon) je jedním z mezinárodně nejuznávanějších a nejrespektovanějších evropských kurátorů a historiků umění. Narodil se ve Velké Británii, vystudoval v Římě a v současné době působí v Berlíně, čímž je skutečně globální osobností s rozsáhlými znalostmi a životními úspěchy v různých oblastech uměleckého světa. V letech 1987–2013 působil jako hostující profesor na 17 univerzitách ve Velké Británii, USA a Německu, například na Courtauld Institute of Art, Slade School of Art v Londýně a přednášel poválečné a současné umění na Sotheby's Institutu. V letech 1994–1997 byl prezidentem Britské asociace kritiků umění (AICA) a mezinárodním viceprezidentem, který spoluorganizoval Světový kongres kritiků umění v Tate Modern v Londýně při jeho zahájení v roce 2000. Mark Gisbourne byl kurátorem mnoha výstav po celém světě, autorem desítky knih a více než 250 publikovaných esejů o umění 20. a 21. století, které vyšly ve více než 20 jazycích. Přispívá do mnoha kulturních periodik a je blízkým spolupracovníkem londýnské BBC. Jeho hluboké znalosti a osobitý náhled mu zajistily dlouholetý úspěch. Mark Gisbourne spolupracuje s galerií Cermak Eisenkraft_ pravidelně od roku 2014.

Odkazy

cermakeisenkraft.com

[instagram.com/cermak_eisenkraft](https://www.instagram.com/cermak_eisenkraft)

O galerii

Galerie Cermak Eisenkraft_ vznikla v roce 2014 s ambicí stát se významným hráčem na poli obchodu s poválečným a současným českým i světovým uměním. Zakladatelé Tomáš Zapletal a David Železný, kteří již na českém trhu s uměním působili dříve samostatně, si za hlavní cíl stanovili vytvoření důvěryhodné, seriózní instituce mezinárodního významu, která díky nejvyšším standardům své práce přispívá ke kultivaci trhu s uměním v České republice. Ke galerii je přidružený Nadační fond CE, který již mnoho let podporuje současné české i zahraniční umělce v jejich činnosti. Fond podpořil například tyto autory: Magdalenu Jetelovou, Milana Kunce, Vladimíra Škodu, Jiřího Černického, Šimona Brejchu, Martina Velíška, Františka Matouška, Pavla Baňku a další. Dlouhodobě podporuje také časopis *Fotograf* a pomáhá tak vzniku nejkvalitnějšího média o české fotografii u nás. V současné době galerie Cermak Eisenkraft_ provozuje výstavní prostor ve 2. patře Topičova domu, Národní 9, Praha 1.

O výstavních prostorech

Galerie Cermak Eisenkraft se po několikaletém působení v Dlouhé ulici a později v domě SmetanaQ na



Smetanově nábřeží v Praze přestěhovala na jaře roku 2021 do zrekonstruovaných prostorů památkově chráněného Topičova domu, kde ve 2. patře pravidelně nabízí divácké veřejnosti unikátní výstavy v citlivě zrestaurovaných výstavních sálech. Genius loci tohoto místa poskytuje návštěvníkům nezapomenutelný kulturní zážitek. Topičův secesní dům ovlivnil mnoho osudů a již přes 125 let formuje i nadále českou společnost. Původně empírový činžovní dům byl postaven v roce 1894 jako

výstavní síň a prodejna Topičova nakladatelství na Ferdinandově, dnes Národní třídě. Výstava grafických umění v roce 1896 představila šedesát evropských grafiků, mezi nimi Toulouse-Lautreca, Ropse, Marolda nebo Muchy.

Kontakty

Tomáš Zapletal Cermak, 608 713 536, tom@cermakeisenkraft.com

Renata Leroy Vávrová, 723 740 731, office@cermakeisenkraft.com

Karla Železná, 602 682 661, karla@cermakeisenkraft.com

Partneři projektu



Státní fond kultury ČR



MĚSTSKÁ ČÁST
PRAHA 1



MINISTERSTVO
KULTURY

Mediální partneři projektu

ArtMap



prague
city tourism



informuji.cz



kdykde
WWW.KDYKDE.CZ INTERNETOVÝ PORTÁL PRO VOLNÝ ČAS